

OLMAZ OLMAZ DEMEYİN DUYDUĞUMUZ HER ŞEY AYNISIYLA OLUYOR

Vaktiyle oldukça zengin adam, yaşlanınca mallarının arkasından koşamaz hale gelir. Bir akşam yemeğinden sonra sedire yaslanır. Yorgunluk kahvesini yudumlarken hanımına der ki: “ Hanımcığım yaş kemale erdi, artık mal - meşakkatin arkasından koşmak ve onları takip etmek için çok yoruluyorum, gücüm yetmiyor. Yaşımın gereği takatim kalmadı. Ben malları çocuklarıma dağıtmak istiyorum. Beş tane çocuğumuz nasıl olsa bizi aç susuz bırakmazlar. Her birinin getirdiği bir tabak yemek bize fazla bile gelir. Sen ne diyorsun?

Eşi. “ Bey! Sen nasıl istersen öyle olsun. Nasıl olsa dar-ı bakaya göçünce hepsi onlara kalacak. Ömrün boyunca gece – gündüz demeden durmadan çalıştın. Sağlığımızda bölüştürelim de, sen de yorulmaktan kurtulursun. Hiç olmazsa ahir ömrümüzde biraz olsun gün görelim. Çok şükür çocuklarımızı da çok iyi yetiştirdik. Saçımızı süpürge yapıp hiçbir şeyin eksikliğini göstermedik. Dedğin gibi hepsi de birbirinden hayırlı evlatlar. Hiç biri de saygıda, sevgide kusur etmiyorlar. Buyurduğun gibi bizi aç susuz bırakacak değiller ya. “ diye beyinin fikrini tasdik ederek düşüncesine seve seve onay verir.

Bu düşüncelerini gerçekleştirmek üzere biri kız olmak üzere, dört erkek evlatlarının hepsini bir akşam yemeği için evlerine davet ederler. Yemekler güle oynaya yenildikten sonra kızının yaptığı köpüklü kahveler içilirken Baba : “ Yavrularım hayatımı size güzel bir gelecek hazırlamak için gece gündüz çalıştım. Çok şükür Rabbim’de yardım etti. Çevremizin en varlıklı ailesiyiz. Gördüğünüz gibi annen ben yaşlandık. Eski takatimiz kalmadı. Yeteri kadar mal, meşakkatin arkasından koşturamıyorum. Nasıl olsa varidatım öldükten sonra da size kalacak. Annenle düşündük, taşındık. Nasıl olsa bizi aç susuz bırakacak değilsiniz. Hapsiniz birer tabak yemek gönderseniz bize fazla bile gelir. Varlığımı sağlığımda size dağıtacağım.” dediğinde, evlatları hepsi birden “ Tabii babacığım biz sizi aç susuz bırakır mıyız, bu konuda şüpheniz mi var? diye karşılık verirler. Baba: “ Hayır evlatlarım şüphem yok sözün gelişi söyledim.” diye karşılık verir.

Sıra varidatın dağıtımına gelir. Büyük baş, küçük baş hayvanlarla tarla takkalar, biriktirilen sikkeler en adil bir şekilde rızaları dahilinde hepsine eşit miktarda rızaları dahilinde dağıtılır. Gecenin geç saatinde hepsi de babalarına minnettar bir şekilde anne – babalarının ellerinden öperek ayrılırlar.

Ertesi gün eve beş tabak yemek gelir. Anne : çok şükür evlatlarımız çok hayırlı. Gördün mü bey hep si de yemek gönderdi.” diye sevinirler. Beş tabak yemek bir ay devam eder, bir ay sonra beş tabak yemek dörde, aylar geçtikçe üçe, ikiye ve

en sonunda bire iner. Aylar sonra hiç gelmez olur. Aç- susuz iki ihtiyar çaresizce birbirine bakarlar. Zengin insanlar çevresine de “ Açız” diye dertlerini utançlarından kimseye açamazlar.

Sonunda adam bir kurnazlık düşünür. Bulduğu büyük bir manda boynuzunun içini demir parçalarıyla doldurur ve büyük oğlunu çağırır. Yatağının altından çıkardığı boynuzu şingirdatarak “ Oğlum! Çocuklarımın içinde efendiliğinle en çok sevdiğim sensin. Bu benim ölüm -dirimliğim için biriktirdiğim altın sikkelerim senin için ayırdım. Kardeşlerine sakın söyleme. “ Teşekkür ederim babacığım beni düşündüğün için. Hiç endişen olmasın hiç birine söylemem. Aynı mizansen diğer çocukları için de tekrarlanır. Hepsine söylediği “ Aman kardeşlerine söyleme.” Bu mizansen üzerine mal dağıtımının başlangıcında gelen beş tabak yemek, yine eksiksiz gelmeye başlar. Ve böylelikle karı koca aç kalmaktan kurtulurlar.

Sonuçta emr-i hak vaki olunca bunu duyan evlatlar hepsi birden eve koşturur, yatağın altındaki boynuzu kapışmak için. Yatağın altından çıkarılan boynuz boşaltıldığında demir parçalarının içinden bir kağıt parçasında:” Sağlığında mallarını çocuklarına dağıtanların (K..... na) bu boynuz batsın.” Mesajı karşısında bütün çocuklar şaşkınlıkla birbirine baka kalırlar.

Gülüp geçerek dinlediğimiz bu fıkrayı siz okurlarımla paylaştıktan sonra, hafta içinde bir kadın programında tesadüfen izlediğim bir olayın aynısıyla bu fıkra ile bire bir örtüşmesi bana çok manidar geldi. Ve şunu anladım ki halk arasında fıkra olarak anlatılan olayların uydurma bir hikaye olmadığını , aynısıyla vaki olduğunu anladım. Buyurun:

Ankara’nın yakın ilçelerinden birinde yaşı ilerleyen ilçenin en varlıklı fabrikatör iş adamı, yaşının ilerlemesi sonucu, üç çocuğuna şirketini, fabrikasını, kamyon ve iş makinelerinin hepsini üç erkek çocuklarına devreder. Hanımıyla ilçede değil de, Ankara’da oturtmak üzere oturduğu evi satar. Bunu haber alan oğulları, kardeşlerinden birini babasına göndererek “ Baba şirket olarak çok sıkıştık. Evin parasını ver de biz sana Ankara’nın en iyi semtinden istediğin evi alalım” diyerek babasının elindeki sattığı evin parasını alır. Ancak ne ev alınır, ne de para takviyesi. İlçenin en zengin iş adamı 14.000 Tl. emekli maaşıyla yaşamak mecburiyetinde kalır. Tv. de yağmur gibi akıttığı göz yaşlarıyla sunucudan mal varlığının evlatlarından geri alınması için ağlayarak yardım talebinde bulunuyordu.

Demek ki “ OLMAZ OLMAZ DEMEYELİM”

Darısı bütün anne- babaların başına gelmemesi duasıyla....www.kadirkeskin.net